

## Utemeljitev nagrade »vitezinja poezje«

Iz nagrajene pesmi veje tiha prostodušnost, verzi tečejo gladko, skorajda lahkotno, s pridihom pretanjene infantilnosti in z veliko mero človeške topline in črnega humorja. Vsi ti elementi, ki so v sodobni slovenski poezji redkost, tvorijo med subjektom in objektom pesmi distanco. Toda ta je le navidezna. Oči opazovalca so namreč tako velike, da opazilo detajle, ki kljub organski vkomponiranosti v pesem govorijo sami zase, predvsem pa prikrito pripovedujejo o tistem, ki opazuje, oziroma zapisuje. Zapis pa je prefinjeno ironična zgodba o nekem zelo konkretnem pogumu, ki se kaže v skorajda srhljivi sprjaznjenosti z boleznjo, v sprjaznjenosti, ki ne pomeni vdaje ali resignacije, ampak je dialog enakovrednih nasprotnikov, ki sta si na »ti«. Vzneseno občudovanje dramatičnega soočanja s smrtjo torej ni le na videz lahkotno pričevanje o neki intimni družinski zgodbi, ampak tudi prikrito samoizpraševanje o vrednosti človeškega življenja na sploh in seveda tudi o lastni poziciji v soočanju z bolečino in minljivostjo. Vrednost nagrajene pesmi je ob izbranih detajlih tudi v izrednem občutku za kompozicijo. Pesem namreč bralca dobesedno posrka vase. Pogoltnemo jo v hipu, kot drobno tabletko »v zelo domišljenih barvah in oblikah«. Okus po grenkem pa ostane v našem grlu za zmeraj. Ta, ki ga »opazujemo od daleč«, je namreč v nas samih.

*Borut Gombač*